

Hvis overvågning anses for retsstridig, vil der i det fagretslige system kunne pålægges arbejdsgiveren at betale en bod, og ved de almindelige domstole vil der i særlig grove tilfælde kunne tilkendes en tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26. Den hjemmel, som forslagsstillerne efterlyser, findes allerede i erstatningsansvarslovens § 26 om tortgodtgørelse.

Beslutningsforslagets punkt 3 går ud på at tv-overvågning, som kan komme til at omfatte følsomme oplysninger, skal anmeldes til eventuel tilladelse og kontrolleres af Datatilsynet. Forslaget henviser bl.a. til Datatilsynets notat fra september 2004, hvori Datatilsynet gør opmærksom på, at tv-overvågnings-loven ikke indeholder regler om anmeldelse eller godkendelse af tv-overvågning, og at der ikke er etableret en uafhængig tilsynsmyndighed.

Som jeg har nævnt, indgår Datatilsynets notat som et meget vigtigt grundlag for tv-overvågnings-udvalgets igangværende overvejelser. Spørgsmålet om at udpege en uafhængig tilsynsmyndighed bør efter regeringens opfattelse i første omgang undersøges af eksperterne i udvalget.

Det er under punkt 4 foreslået, at straffen for overtrædelse af lovgivningen skærpes med henblik på at sikre en effektiv håndhævelse af reglerne. Det foreslås endvidere, at personer, der arbejder i private hjem, skal være omfattet af de gældende regler om tv-overvågning.

For at starte med det sidste må jeg sige, at det overordnede formål med tv-overvågnings-loven er at skabe et værn mod privates overvågning af det offentlige rum. Loven bygger på den grundlæggende opfattelse, at det vil kunne skabe en almindelig fornemmelse af ufrihed, hvis udbredelsen af overvågningsudstyr fører til, at folk, når de færdes på frit tilgængelige steder, til stadighed føler sig udsat for at blive overvåget af ikketilstedeværende personer. Formålet med tv-overvågnings-loven omfatter altså ikke privates overvågning i deres eget hjem.

Tv-overvågnings-udvalget overvejer som nævnt grænserne for lovlig tv-overvågning. Datatilsynet har peget på problemstillingen om privates overvågning i eget hjem, og jeg finder det også på det grundlag rigtigt at afvente udvalgets samlede forslag, inden vi tager politisk stilling. I relation til strafniveaet finder jeg ikke, at der på det foreliggende grundlag er behov for en skærpelse af straffene.

Beslutningsforslagets punkt 5 indeholder en lang række initiativer, som angår iværksættelse

af kontrolforanstaltninger over for ansatte. Forslagsstillerne anfører, at initiativerne er nødvendige for at sikre behørig respekt for den ansattes personlige integritet og ret til personlig frihed. Jeg vil ikke kommentere alle initiativerne, men jeg vil forsøge at runde nogle af dem.

Kl. 18.45

Der er som punkt 5 a foreslået, at filmoptagelser selvstændigt skal opfylde persondatalovens regler og begrundes konkret. Visse former for tv-overvågning anses allerede i dag for omfattet af persondatalovens regler og skal dermed opfylde de krav til bl.a. behandling, herunder indsamling, som følge af denne lov. Det gælder således bl.a. offentlige myndigheders samt efter omstændighederne også privates tv-overvågning med digitalt udstyr.

Som det fremgår af Datatilsynets notat, kan der imidlertid peges på visse spørgsmål om forholdet mellem persondataloven og tv-overvågnings-loven, og disse spørgsmål skal overvejes af tv-overvågnings-udvalget. Jeg finder derfor ikke på nuværende tidspunkt, at der er anledning til at foreslå ændringer af, i hvilket omfang persondataloven skal finde anvendelse i forhold til tv-overvågningen.

Der er som punkt 5 b anført, at de ansattes behov for ikke konstant at blive overvåget skal tilgodeses. Som jeg tidligere har nævnt, har en arbejdsgiver i medfør af ledelsesretten adgang til at overvåge ansatte, hvis det er sagligt begrundet og ikke krænkende, og hvis der er balance mellem de hensyn, der ligger bag overvågningen, og den overvågning, der rent faktisk finder sted.

Her er det væsentligt at tage i betragtning, om det er en funktion i eller et område af virksomheden, f.eks. kasselinjen eller indgangen til en bank, der overvåges, eller om det er en person. Det er umiddelbart svært at tænke sig, at konstant overvågning af en bestemt person vil kunne være i overensstemmelse med de førnævnte grundprincipper. Derfor mener regeringen, at de ansattes behov for ikke at blive overvåget konstant allerede er tilgodeset i den arbejdsretslige praksis, der er gældende ret i dag.

Under punkt 5, litra c, e og j er der foreslået initiativer, der skal sikre ansatte information om overvågning og øvrig relevant information. Endvidere omhandler underpunkterne d, f og g initiativer, der skal sikre bedre sammenhæng mellem kameraernes placering, det reelle omfang af overvågningen og skiltningen om overvågningen.